

MEMORIE VAN ANTWOORD

(Ingezonden bij brief van 21 december 1965)

Nr. 4

Met voldoening nam de Regering kennis van de waardering, die van vele zijden werd uitgesproken voor de adviesaanvraag aan de Ministers van Staat Dr. W. Drees en Prof. Mr. P. J. Oud en aan de Raad van State, voor de inhoud en publikatie van eerstgenoemd advies en voor de duidelijke stellingname door de Regering zelve in de Nota (Kamerstuk 1964—1965, 7800, III, nr. 7 en nr. 11). Door deze voorbereiding en stellingname, die geheel geschiedde onder verantwoordelijkheid van het vorig kabinet, is ook naar de mening van de ondergetekende een goede basis gelegd voor de openbare behandeling van deze aangelegenheid.

Naar aanleiding van de wens, die van meer dan één zijde in de commissie naar voren werd gebracht, heeft de Regering zich ernstig beraden over de vraag of in het onderhavige geval alsnog aanleiding zou bestaan af te wijken van de regel, dat adviezen van de Raad van State niet openbaar worden gemaakt. Na het gevoelen van de Raad van State daaromtrent te hebben ingewonnen en machtiging te hebben verkregen van Hare Majesteit de Koningin, heeft de ondergetekende besloten het advies van 28 oktober 1964, nr. 52a, bij de griffie van de beide Kamers der Staten-Generaal te deponeren ter vertrouwelijke kennisneming door de leden der Kamers. Aan dit besluit is inmiddels uitvoering gegeven bij de brief van 21 oktober 1965. (Kamerstuk 8316, nr. 2).

Met zeer vele leden deelt de Regering het vertrouwen, dat de discussie kan bijdragen tot bevestiging van de monarchie en het aanzien van het Koninklijk Huis.

De opvatting van enkele leden, „dat een monarchie ook een z.g. constitutionele, niet meer aansluit op een modern democratisch staatsbestel”, kan de ondergetekende niet delen. Wel is hij van oordeel, dat de vervulling van de functie van staatshoofd belangrijke beperkingen oplegt aan de persoonlijke vrijheid van dit staatshoofd. Naar aanleiding van de vraag of het nog juist is te achten dat dezelfde persoon gedurende zeer lange tijd deze functie vervult, merkt hij op, dat de langdurige ervaring van de drager van de Kroon juist van bijzondere waarde is voor ons Koninkrijk, evenals de continuïteit, die het erfelijk Koningschap kenmerkt.

De ministeriële verantwoordelijkheid in het algemeen

De in artikel 104, lid 2, der Grondwet neergelegde inlichtingenplicht van de ministers jegens de Staten-Generaal is de laatste jaren enkele malen onderwerp van discussie geweest zowel in de Tweede als in de Eerste Kamer.

Terecht werd in het Voorlopig Verslag opgemerkt, dat dit onderwerp veel meer omvat dan de ministeriële verantwoordelijkheid in aangelegenheden betreffende het Koninklijk Huis. De ondergetekende heeft er dan ook begrip voor dat de leden, die hierop de aandacht vestigden, zich bij de discussie over de onderhavige Nota hun standpunt terzake wilden voorbehouden. Hij merkt daarbij op, dat hem uit de *Handelingen* waarnaar wordt verwezen (zitting 1964—1965, blz. 1238) niet is gebleken van een toezegging van de Voorzitter van de Tweede Kamer inzake een studie over dit veel meer omvattende onderwerp. Wellicht is bedoeld het besprokene op 9 februari 1965 (*Handelingen* zitting 1964—1965, blz. 1113—1114), maar

ook daar heeft de ondergetekende slechts gevonden, dat de Voorzitter toezegt „de zaak te onderzoeken en wanneer daartoe aanleiding bestaat met de heer Staatssecretaris nader contact over deze zaak op te nemen” (bedoeld i.c. de Staatssecretaris van Financiën). In de gegeven omstandigheden lijkt er ook voor de Regering geen aanleiding te bestaan nader op de draagwijdte van artikel 104 der Grondwet in te gaan.

De Ministeriële verantwoordelijkheid en de Koninklijke onschendbaarheid;

de privé-aangelegenheden van de Koning

Met vele leden deelt de ondergetekende het uitgangspunt in de Nota gegeven ten aanzien van de samenhang tussen Koninklijke onschendbaarheid en ministeriële verantwoordelijkheid, met name ten aanzien van de ongedeelde verantwoordelijkheid naar buiten, en is hij van oordeel, dat geen nieuwe legislatieve voorzieningen nodig zijn voor het effectueren van de ministeriële verantwoordelijkheid. Inderdaad heeft zich in de loop van vele jaren te dezen een gewoonterecht ontwikkeld; deze ontwikkeling is nog niet afgesloten. Dit laatste en de omstandigheid dat elke regeling op dit terrein een grote soepelheid moet bezitten, leiden ertoe, dat ook het huidige kabinet er de voorkeur aan geeft op dit terrein de (grond)wettelijke regelingen beperkt te houden.

Terecht gingen vele andere leden bij hun betoog uit van de stelling, dat de vraag hoever het staatsbelang reikt — en niet reikt — in eerste instantie door de ministers dient te worden bepaald. De bewindslieden dienen daarbij uiteraard niet alleen het staatsbelang voor ogen te houden, maar moeten ook erop bedacht zijn de privé-sfeer van de Koning en zijn Huis te beschermen. Evenzeer terecht wezen voornoemde leden erop, dat het niet altijd eenvoudig is te bepalen hoever de ministeriële verantwoordelijkheid reikt binnen het domein van het niet-openbare optreden van de Koning en de leden van het Koninklijk Huis. Deze vele leden gaven allereerst een nadere niet-legislatieve grensbepaling in overweging, die huns inziens kan geschieden hetzij normatief door het vaststellen van bepaalde criteria (hetgeen dan toch in zekere zin een legislatief karakter zal dragen), hetzij incidenteel door van geval tot geval te beslissen. Naar de mening van de Regering zal in de praktijk een combinatie van beide nodig zijn. Zij heeft dan ook getracht op basis van het gewoonterecht, dat zich op dit gebied heeft ontwikkeld, enkele richtlijnen op te stellen. Tegelijkertijd echter is zij zich ervan bewust, dat deze richtlijnen soepel moeten worden toegepast, zodat toch veelal van geval tot geval zal moeten worden beslist.

Juist deze laatste omstandigheid brengt mede, dat de benoeming van een speciale vertrouwensman van de eerst-verantwoordelijke minister, de Minister-President, om hem in „zijn voortdurende taak van grensbewaking terzijde te staan”, geen oplossing biedt. Deze verantwoordelijke taak ligt zo rechtstreeks bij de Minister-President c.q. bij de overige bewindslieden persoonlijk, dat voor een afzonderlijke ambtelijke vertrouwensman op dit gebied geen plaats is. Terecht merkten deze leden zelf reeds op, dat het vervullen van een dergelijke functie niet op de weg ligt van het Kabinet des Konings, dat niet geroepen is om in dit soort beleidsoverwegingen te treden.

Het voorgaande betekent allermint dat de Regering er niet naar streeft de moeilijkheden der grensafbakening zoveel mogelijk te ondervangen. Daartoe is allereerst een regelmatig en persoonlijk contact tussen de Koning en de Minister-President (en de andere bewindslieden) nodig evenals tussen de overige leden van het Koninklijk Huis en de ministers. Voorts is een zo tijdig en volledig mogelijke informatie over de voornemens van de Koning van belang, hetgeen, zij het in mindere mate, ook geldt voor de overige leden van zijn Huis. Wat het eerste punt betreft zij er — mede naar aanleiding van de opmerking van verschillende leden over de afstand die, althans in schijn, tussen Soestdijk en Den Haag zou zijn gegroeid — op gewezen, dat er tussen Koning en ministers, en zeer in het bijzonder de Minister-President, een regelmatig persoonlijk, schriftelijk en telefonisch, contact bestaat,

dat na de tweede wereldoorlog in intensiteit zeer is toegenomen. Wat het tweede punt aangaat zijn — overeenkomstig het hierboven reeds gestelde — op punten die zich daartoe lenen, concrete afspraken gemaakt, die het de Minister-President (en de andere bewindslieden) mogelijk maken zich tijdig over mogelijke staatkundige aspecten te beraden. Dit geldt o.m. voor buitenlandse reizen en redevoeringen van de Koning, waarover vele leden een vraag stelden. Het geldt in het bijzonder voor de voorlichting over het Koninklijk Huis, waarover nader in deze Memorie zal worden gesproken.

Verscheidene leden, die tegen het optreden van eigen adviseurs des Konings bedenkingen opperden, waren geneigd de oplossing te zoeken in de richting van een door het kabinet aan de Koning voor te dragen adviseur ten Hove. Deze figuur zou ook naar de mening van de Regering niet in strijd behoeven te komen met het bepaalde in artikel 25 der Grondwet. De kernvraag is echter hoe een dergelijke figuur is overeen te brengen met de eveneens in de Grondwet verankerde ministeriële verantwoordelijkheid. Zou door zulk een benoeming niet in feite de door deze leden verworpen eigen adviseur van de Koning zijn intrede kunnen doen? En zo dat niet het geval is, zal de adviseur dan voldoende vertrouwen genieten om zijn uitzonderlijk moeilijke — ook door deze leden niet nader omschreven — taak te vervullen? De Regering is van mening, dat tussen Koning en ministers niet een dergelijke adviseur moet worden geplaatst.

De ondergetekende sluit zich in deze dan ook aan bij het betoog van de andere leden die — in aangelegenheden welke het staatsbelang raken — alleen een taak zagen van de ministers om de Koning te adviseren. Het is inderdaad juist, dat vanuit de hofhouding in staatszaken geen adviezen worden verstrekt. Door de Grondwet zijn de ministers en staatssecretarissen aangewezen als de vaste raadslieden van de Koning, die voor het optreden van de Kroon door de volksvertegenwoordiging ter verantwoording kunnen worden geroepen. Het gewoonterecht kent daarnaast als adviseurs, die echter geen politieke verantwoordelijkheid dragen, de Vice-President van de Raad van State en de Ministers van Staat. In bijzondere gevallen kan de Koning ook anderen te raadplegen. Te denken valt bijvoorbeeld aan het inwinnen van adviezen in verband met een kabinetsformatie, wanneer het kabinet demissionair is. Een advisering van de Koning door speciale adviseurs ten Hove — waarover in het voorlopig verslag werd gesproken — zou echter alleen kunnen geschieden met instemming van de ministers.

De Regering stelt zich niet op het standpunt — dit zij medegedeeld naar aanleiding van een vraag van enige leden —, dat de woorden „naar eigen goedvinden” in artikel 25 der Grondwet iedere kritiek op aanstelling of handhaving van personen in dienst van het Koninklijk Huis van de zijde van de bewindslieden of van de Staten-Generaal uitsluit. Uiteraard zou voor deze kritiek alleen aanleiding zijn, indien het staatsbelang in het geding zou komen. Mochten zich in de toekomst op dit punt onverhoopt moeilijkheden voordoen, dan zullen die door beraad binnen de Kroon tot oplossing moeten worden gebracht.

Met sommige leden is de Regering van oordeel, dat er in de particuliere secretariaten mensen moeten zijn, die op velerlei terrein de kaart van het land kennen. Daarnaar is ook steeds gestreefd.

De ondergetekende moge hier tevens antwoorden op de vraag die in de volgende paragraaf algemeen werd gesteld over de benoemingen op posten in de particuliere secretariaten. Ook hier zou ingrijpen van het kabinet alleen aan de orde kunnen zijn, indien het staatsbelang zulks zou vereisen. Dit neemt intussen niet weg, dat voorafgaande informatie raadzaam kan zijn. Bij de recente benoeming van de waarnemend-secretaris van de heer Von Amsberg heeft zodanige informatie dan ook plaatsgevonden.

De overige leden van het Koninklijk Huis en de ministeriële verantwoordelijkheid

In haar Nota is de Regering niet ingegaan op de vraag hoever het begrip „het Koninklijk Huis” zich uitstrekt, omdat ten

aanzien van de overige leden van het Koninklijk Huis niet de specifieke ministeriële verantwoordelijkheid bestaat, die wel aanwezig is ten aanzien van de Koning gezien diens onschendbaarheid. De ministeriële verantwoordelijkheid betreffende het doen en laten van de overige leden van het Koninklijk Huis verschilt principieel immers niet van die verantwoordelijkheid betreffende gedragingen van andere personen. Nu van verschillende zijden daarom gevraagd is, wil de ondergetekende echter gaarne ingaan op de term „het Koninklijk Huis”.

In het voorlopig verslag werd er terecht op gewezen, dat deze term in verschillende wetten en besluiten voorkomt. Gelet op de daaraan verbonden rechtsgevolgen werd het van belang geacht, dat door een duidelijke omschrijving van het begrip „het Koninklijk Huis” zekerheid bestaat over zowel toetreding tot als uittreding uit het Koninklijk Huis.

De Regering heeft in deze beschouwingen aanleiding gevonden hierover nader advies te vragen aan de Ministers van Staat Dr. W. Drees en Prof. Mr. P. J. Oud. Dezen hebben op 3 november 1965 een rapport uitgebracht, dat de ondergetekende als bijlage I bij deze Memorie voegt. In dit rapport komen zij tot de conclusie, dat het noodzakelijk noch wenselijk is om een omschrijving van het begrip Koninklijk Huis te geven. De Regering kan zich te gerede bij dit standpunt aansluiten, nu de mogelijkheid bestaat voorzover dat wenselijk is incidenteel te regelen, dat iemand lid van het Koninklijk Huis is.

De Regering ziet niet in waarom het aanbeveling zou verdienen vast te houden aan het onderscheid tussen het regerend Stamhuis en het Huis des Konings. Het begrip Stamhuis is in 1963 uit de Grondwet verwijderd en heeft daarmee zijn staatsrechtelijke betekenis verloren.

De ondergetekende nam er met instemming kennis van, dat vele leden als vanzelfsprekend onderschreven de in de Nota gehuldigde opvatting, dat de ministeriële verantwoordelijkheid met betrekking tot de Koning van andere aard is en verder strekt dan die ten opzichte van de andere leden van het Koninklijk Huis in verband met de omstandigheid, dat die andere leden de Koninklijke onschendbaarheid niet bezitten. Sommige leden die eerder aan het woord waren, gingen ook van dit onderscheid uit en voegden daar terecht aan toe, dat uit de aard der zaak de algemene ministeriële verantwoordelijkheid voor de belangen van de Staat optreden noodzakelijk kan maken ten aanzien van iedereen, inclusief de leden van het Koninklijk Huis, die deze belangen schaadt of dreigt te schaden. Dit is ook de opvatting van de Regering, zoals reeds in de Nota werd uiteengezet. Zij is derhalve — dit als antwoord op de vraag van die sommige leden — van oordeel, dat er geen speciale ministeriële verantwoordelijkheid bestaat ten aanzien van andere leden van het Koninklijk Huis dan de Koning zelf.

Bij de gebeurtenissen in verband met het huwelijk van Prinses Irene heeft het toenmalige kabinet op 9 april 1964 de Kamer medegedeeld (gedrukte stukken zitting 1963—1964, 7614, nr. 1), „Met betrekking tot hetgeen Prinses Irene doet of gaat doen kan deze verantwoordelijkheid niet meer werken. Haar woorden en handelingen kunnen derhalve het kabinet niet meer worden toegerekend.” De ministeriële verantwoordelijkheid waarvan daar sprake was, is dezelfde die sommige leden omschreven als „de algemene ministeriële verantwoordelijkheid voor de belangen van de Staat”.

Wanneer deze verantwoordelijkheid in bepaalde gevallen niet kan werken behoeft dit niet te leiden tot aftreden van het kabinet. Natuurlijk zal het kabinet steeds waakzaam moeten zijn en doen wat in zijn vermogen ligt om benadeling van het staatsbelang te voorkomen en tegen te gaan. De Regering kan dan ook niet het gevoelen delen van het lid, dat herinnerde aan de zienswijze van De Savornin Lohman, dat de ministers generlei verantwoordelijkheid zouden dragen voor wat in het Huis des Konings plaatsvindt.

Naar aanleiding van de opvattingen, die in het Voorlopig Verslag van andere zijde en van vele weer andere kanten naar voren werden gebracht over de vraag of er ten aanzien van de ministeriële verantwoordelijkheid een onderscheid moet worden gemaakt tussen verschillende leden van het Koninklijk Huis, merkt de ondergetekende het volgende op. In de Nota werd

reeds betoogd, dat er een gradueel verschil bestaat tussen de verantwoordelijkheid voor het optreden van de overige leden van het Koninklijk Huis en die betreffende gedragingen van andere personen. Dit gradueel verschil vindt zijn grond in de bijzondere plaats, die een lid van het Koninklijk Huis inneemt. Zijn gedrag kan, meer dan dat van vele anderen, zowel ten goede als ten kwade van invloed zijn op de monarchie en mede daardoor van belang zijn voor land en volk. Dat zulks in hogere mate geldt naarmate de betrokkene dichter bij de Koning staat, ligt voor de hand.

Enkele leden konden de Nota niet volgen in de opvatting, dat er een gradueel verschil, zoals zojuist besproken, bestaat. Zij meenden dat de relatie, waarin de andere leden van het Koninklijk Huis tot het Hoofd daarvan staan en de vraag in hoeverre hun persoonlijk gedrag relevant kan zijn voor het hooghouden van de monarchie en het aanzien van het Koningshuis, een zaak is die de Koning aangaat. Uiteraard zijn het hooghouden van de monarchie en het aanzien van het Koningshuis zaken, die de Koning aangaan; daaruit volgt echter niet, dat de ministers terzake geen verantwoordelijkheid zouden dragen.

Een eventuele grondwettelijke voorziening

De Regering heeft met veel belangstelling kennis genomen van hetgeen enige leden hebben aangevoerd ter ondersteuning van de gedachte door de Ministers van Staat Dr. W. Drees en Prof. Mr. P. J. Oud geopperd, om ter gelegenheid van een algemene grondwetsherziening in de Grondwet weer een bepaling op te nemen in de geest van het in 1922 vervallen voorschrift van artikel 19 der Grondwet van 1887, waardoor het mogelijk zou worden onder bijzondere omstandigheden — anders dan door grondwetsherziening — enige verandering of enige voorziening omtrent de orde van erfopvolging te doen plaats vinden. Ook de argumenten, die van andere zijden met betrekking tot deze suggestie werden aangevoerd, acht zij van waarde voor de vorming van een uiteindelijk oordeel terzake. Zoals reeds in de Nota weergegeven, is de Regering van gevoelen, dat het de voorkeur verdient eerst bij een algehele grondwetsherziening hierover een beslissing te nemen. Het kabinet zal inmiddels het denkbeeld ernstig overwegen.

De voorlichting over het Koninklijk Huis

Hierboven is reeds uiteengezet, waarom de Regering de suggestie van vele leden, die een speciale vertrouwensman ten behoeve van de Minister-President en verbonden aan het ministerie van Algemene Zaken bepleitten, niet kan volgen. Tezelfder plaatse werd er echter reeds op gewezen, dat op terreinen waar dit mogelijk is gebleken richtlijnen werden vastgesteld en afspraken werden gemaakt, die een effectieve coördinatie waarborgen. Zeer in het bijzonder is dat het geval op het terrein van de voorlichting.

Met de vele leden, hier aan het woord, is de ondergetekende van mening, dat periodieke coördinatiebesprekingen als genoemd in de Nota, op zichzelf ontoereikend zijn. Hun oordeel, dat naar een permanente coördinatie moet worden gestreefd zou hij volledig delen, ware het niet, dat deze coördinatie reeds is bereikt. In feite vinden nl. thans regelmatig — minstens éénmaal per maand — coördinatiebesprekingen plaats.

In antwoord op de desbetreffende vraag van verscheidene leden kan worden medegedeeld, dat sedert december 1964 negen dergelijke besprekingen zijn gehouden. Aan deze bijeenkomsten, nemen alle particuliere secretarissen — sedert september j.l. ook de wnd. secretaris van de heer Von Amsberg — deel tezamen met de Directeurs van de Rijksvoorlichtingsdienst. Daarnaast heeft deze laatste, als regel iedere week, conferenties met de secretarissen afzonderlijk. Voorts is er een veelvuldig, welhaast dagelijks, telefonisch contact.

Deze nauwe samenwerking tussen de Rijksvoorlichtingsdienst en de secretariaten is onlangs vastgelegd in een door de ondergetekende geconstrueerd Koninklijk besluit, dat als bijlage II bij deze Memorie is gevoegd. Ter uitvoering van dit Koninklijk

besluit heeft de Koningin een instructie aan de particuliere secretariaten gegeven, terwijl de ondergetekende een instructie heeft vastgesteld voor de Rijksvoorlichtingsdienst. In deze instructies zijn bepalingen opgenomen, die een regelmatige en effectieve samenwerking en coördinatie tussen de Rijksvoorlichtingsdienst en de secretariaten waarborgen en die de ondergetekende in staat stellen tijdig kennis te nemen van alle uitgaande publikaties over aangelegenheden van het Koninklijk Huis, waarbij het staatsbelang kan betrokken zijn. De instructie aan de Rijksvoorlichtingsdienst wordt als bijlage III bij deze Memorie overgelegd.

De ondergetekende kan zich volledig verenigen met de strekking van het betoog van de vele andere leden, die wijzen op de delicate problematiek van deze zaak.

Mede door de ontwikkeling der communicatiemedia is de privé-sfeer van de leden van het Koninklijk Huis inderdaad merkbaar ingeperkt. Te moeten leven onder de voortdurende gloed der schijnwerpers stelt hoge eisen aan de draagster van de Kroon en aan de leden van Haar Huis. Ook de Regering is van mening, dat het vraagstuk van de ethiek en de grenzen der massamedia door deze ontwikkeling bijzonder urgent is geworden. Zij acht het van groot belang dat dit vraagstuk ook in de kringen van pers en omroep aan de orde wordt gesteld.

Evenzeer is de Regering van oordeel, dat in onze dagen een goede en tijdige voorlichting over aangelegenheden van het Koninklijk Huis meer dan ooit onmisbaar is. Zij beseft ten volle, dat dit een eis is van een ware democratische samenleving en zij verheugt zich erover, dat — zoals sommige leden naar aanleiding van de voorlichting bij de verloving van Prinses Beatrix opmerkten — terzake een grote openheid mogelijk is gebleken. Haar streven blijft erop gericht deze openheid in een sfeer van vertrouwen met de publiciteitsmedia te bestendigen.

Met de vele leden, die de juistheid onderschreven van de opvatting dat het ongewenst en onjuist is een volledige scheiding te maken tussen de voorlichting van de Regering en die van het Koninklijk Huis, is de Regering van oordeel, dat deze tweeërlei voorlichting gecoördineerd moet geschieden onder de

directe verantwoordelijkheid van de Minister-President. Dat is in feite ook het geval, en het is thans in het hierboven vermelde Koninklijk besluit nadrukkelijk vastgelegd.

Zoals de hier aan het woord zijnde leden heeft ook de ondergetekende zich bezonnen op de huidige situatie, waarbij de Directeur van de Rijksvoorlichtingsdienst met een driedelige taak is belast. Het verheugt hem, dat deze leden het werk van deze functionaris kennelijk waarderen. De ondergetekende heeft in de afgelopen maanden ervaren, dat dit terecht geschiedt. Het beleid van de laatste jaren was er reeds op gericht genoemde functionaris zoveel mogelijk te ontlasten van de zorgen voor het R.V.D.-apparaat. De ondergetekende betwijfelt vooralsnog of tot een volledige scheiding van functies zou moeten worden overgegaan. Het is immers van het grootste gewicht, dat deze belangrijke voorlichtingsambtenaar het apparaat van de Rijksvoorlichtingsdienst door en door kent en dit te allen tijde tot zijn beschikking heeft. In ieder geval zullen de drie voorlichtingstaken, onder verantwoordelijkheid van de Minister-President uitgeoefend, ook organisatorisch in nauw verband met elkaar moeten worden uitgeoefend teneinde voortdurend de noodzakelijke samenhang te handhaven.

De suggestie van sommige leden om de Rijksvoorlichtingsdienst een eigen post te geven in het Paleis Soestdijk of elders in de omgeving van het paleis, is bij de verloving van Prinses Beatrix reeds in praktijk gebracht. Bij deze gelegenheid heeft de Rijksvoorlichtingsdienst in een hotel in de onmiddellijke omgeving van Soestdijk een dependance van deze dienst ingericht, met daaraan verbonden een tijdelijk perscentrum. De ervaringen hiermede opgedaan zijn gunstig. Voor de bezetting van een permanente post van de Rijksvoorlichtingsdienst op of in de omgeving van Soestdijk acht de ondergetekende de tijd nog niet gekomen, ook met het oog op de dislocatie der secretariaten; het secretariaat van Prinses Beatrix en dat van de heer Von Amsberg zijn immers in Den Haag gevestigd.

*De Minister-President,
Minister van Algemene Zaken,
J. CALS.*